

Druzega dne pred póludne ugledajo naši sovražnikovo brodovje. Tikoma nad otokom je stalo na boj pripravljeno. Bitka se je začela ob tri četrt na deset pred póludne in je trajala do dveh po póludne. V tej krvavej bitki so naši poškođevali Lahom dve najlepši oklópni ladiji; a njihovo največjo vojno ladijo pod imenom „Re d' Italija“ so naši tako prestrelili, da je v dveh minutah s 700 vojaki utonila v globočini morja. Samo lesovje in kakih 200 mornarjev je plavalo po morji in vpilo na pomoč in rešitev. Lahi viděč, da nemajo sreče, potegnejo hitro domóv, da si ogledajo rane, ki so je dobili v krvavem boji z našimi hrabrimi vojaki pod admiralom Tegetthofom. To je bilo v dan 20. julija 1866. leta.

V tem boji si je admiral pl. Tegetthof pridobil nevenljiv venec slave za našo avstrijsko-ogersko monarhijo.

Da-si v najlepšej možkej dóbí, vender ni bilo dano Tegetthofu dolgo živeti. Umrl je v dan 7. aprila 1871. leta v 44. letu svoje dóbe. Vsa Avstrija je britko žalovala po izgubi tako slavnega poveljnika na morji. — V znamenje njegovega hrabrega dejanja ga je tudi mestni zastop ljubljanski imenoval *častnim meščanom* in v dan 18. aprila 1871. leta oskrbelo mu je društvo „Slovenija“ peto sv. mašo v stolnej cerkvi ljubljanskej.

V hvaležen spomin njegovih neumrlih zaslug dal mu je naš cesar postaviti v mestu Pulji, kjer se nahaja največja luka za avstrijsko vojno brodovje, prelep bronast spomenik, ki bode še v poznih letih govoril našim potomcem, da bodi večni spomin: neumrlemu junaku Viskemu. I. T.

* Trije metúljei.

Bili so trije metúljei: prvi bel, drugi rudeč a tretji rumen. Igrali so se na solnci ter letali od cvetlice do cvetlice. Mahoma zagrmí ter potlej začne dež iti. Metúljei se zmóčijo ter odleté naglo dómóv. Ali domá so vrata bila zaprta, a ključa nijso mogli najti. Stali so nekoliko časa zunaj pred svoje kočé pragom, do pólti mokri, in zatorej so odletéli potem k rudeče-rumenemu tulipanu ter ga poprosili: „tulipane! odpri nam svojega cveta liste, in daj nam iti pod streho, da se posušimo.“ Tulipan odgovóri: „ruměncu in rudečínu odprem, a bélěku ne!“ Ona dva mu rečeta: „ako ne vzprimeš tudi naju bratca, niti midva ne pojdeva k tebi!“ Ali ker se náj še zdaj hotelo uvedriti, odleté k liliji ter je poprosijo, rekoč: „odpri nam svojega cveta liste, da se posušimo.“ — „Bélěka vzamem pod streho,“ reče lilija, „ker je tak, kakeršna sem i jaz; ónih dveh nehčem vzprijeti.“ Bélěek odgovóri: „ako nehčes prijeti mojih brateev z menój, to niti jaz ne pojdem k tebi. Vólimo bití vsi vkupej mokri, predno drug družega ostavimo.“ Žalostni zleté dalje. A solnee za oblaki je videlo in slišalo, kakó se metuljei ljubijo, ter predrlo megle, pregnalo dež in zasijalo zopet na vrt in na metulje. Po ne mnozgem časi bile so teh metuljcev peruti bolj suhe, nego li kedaj poprej. Z nova so se veselili prijetnega vremena, plešé po nežnih cvetlicah, dokler jih náj mrka noč pognala domóv, kder so potem sladko pospali.